

Usaldades Jumalat

Võitlus pühaduse pärast taandub lõpuks sellele: „lubada Pühal Vaimul oma hinges töötada, teha temaga koostööd, ent püüdmata seejuures Tema asemele asuda”. Artikkel kristlikkust elust.

17.01.2017

Püha Luuka evangeelium jutustab meile, et ükskord jutlustas meie Issand Galilea järve kaldal ja Teda tahtis kuulata nii palju inimesi, et Tal tuli abi küsida. Mõned kalamehed olid kaldal oma võrke pesemas. Nad

olid lõpetanud suurema osa oma tööst ja seadsid asju korda, mõeldes kindlasti võimalikult kiiresti koju puhkama minna. Jeesus läks ühte paati, mis kuulus Siimonale, ja jätkas sealt rahvahulgale kõnelemist.

Evangelist ei jutusta meile, mida meie Issand õpetas. Ta tahab juhtida meie tähelepanu teistele aspektidele, mis sisaldavad olulisi õpetusi meie kristliku elu jaoks.

Võitlus ja usaldus

Ehk mõtlesid Peetrus ja tema kaaslased, et kui Jeesus kõnelemise lõpetab, naaseb Ta kaldale ja läheb edasi oma teed. Kuid selle asemel pöördus Ta nende poole ja palus neil uuesti pihta hakata tööga, mida nad olid selleks päevaks juba lõpetamas. Nad olid üllatunud, kuid Siimonil oli hingeülevust, et oma väsimusest võitu saada ja vastata: „Õpetaja, me oleme terve öö vaeva näinud ega ole

midagi saanud! Aga sinu sõna peale lasen ma võrgud vette.” [1]

Nad olid töötanud terve öö, ent midagi polnud ette näidata. Nad tundsid oma tööd hästi, sest see oli nende amet ning neil oli palju kogemust. Kuid kõik see polnud piisav, et tagada edu ning nad naasid väsinutena ja tühjade kätega. Me võime kergesti ette kujutada nende heitumust. Mõned, kelles oli võtnud võimust tunne, et nad on kasutud, võisid isegi mõelda sellest ametist loobumisele.

Me teame, et see lugu lõpeb küllusliku kalasaagi püüdmisega. Kui me otsime erinevust nende edu ja eelmise õhtu ebaõnnestumise vahel, siis on vastus selge: Jeesuse kohaolu. Kõik ülejäänud tingimused teise katse puhul näivad vähem soodsad, kui esimese omad. Võrgud ei ole päris puhtad, aeg pole õige,

kalamehed on vaimselt ja füüsiliselt kurnatud...

Meie Issand kasutab seda kõike, et anda neile ja meile väga oluline vaimne õppetund: ilma Kristuseta ei saa me midagi saavutada. Ilma Kristuseta kutsub meie võitlus esile üksnes kurnatust, pinget, heitumust ja soovi alla anda; ilma Kristuseta püüame me end lollitada sellega, et süüdistame oma väheses suutlikkuses olukorda; ilma Kristuseta saab meist võitu tunne, et oleme kasutud. Kuid koos Temaga on saak külluslik.

Pühadus ei seisne hulga normide täitmises. See on Kristuse elu meis. Seega ei seisne see niivõrd „millegi tegemises”, vaid pigem „lubamises millelgi teoks saada”, enese juhtida laskmises –, kuid täielikult vastutades. ***Sa oled kristlane ja kristlasena Jumala poeg. Sa pead tundma täit vastutust Issandalt***

***saadud halastuse eest, valvates
hoole ja armastava
kindlameelsusega, et miski ega
keegi ei moonutaks seda erilist
Armastust, mille Ta on istutanud
sinu hinge . [2]***

Kui me võitleme, et olemaks pühad, siis kohtub meie tahte lõng Jumala tahte omaga ning põimub sellega, et moodustada üks kangas, üks riidetükk, mis on meie elu. See kootud kangas peab saama järjest tihedamaks, kuni saabub hetk, mil meie tahe on samastunud Jumala omaga ning me pole võimelised eristama ühte teisest, sest mõlemad taotlevad ühte ja sama.

Jeesus ütles Peetrusele üsna oma maapealse elu lõpus: „Tõesti, tõesti, ma ütlen sulle, kui sa olid noor, võotasid sa end ise ning läksid, kuhu sa tahtsid, aga kui sa vanaks saad, siis sa sirutad oma käed välja ja keegi teine võotab sind ning viib sind,

kuhu sa ei taha.” [3] Enne toetusid sa iseendale, oma tahtele, oma tugevusele; sa arvasid, et sinu sõna on kindlam minu omast. [4] Ja nüüd näed sa tulemusi. Nüüdsest peale sõltud sa minust ja tahad, mida tahan mina... ning asjad lähevad palju paremini.

Siseelu on armu töö, mis nõuab meilt kaasa töötamist. Püha Vaim täidab meie paadi purjed oma tuulega. Vastutades on meil nii-öelda kaks aeru: meie isiklik pingutus; ja usaldus Jumala vastu – see kindlus, et Ta ei jäta meid kunagi. Mõlemad aerud on vajalikud ning me peame rakendama mõlemaid käsi, kui me tahame, et meie siseelu areneks. Kui üks neist on puudu, hakkab paat tiirlema ringiratast ja seda oleks väga raske kontrollida. Ja siis hing, nii nagu see oli, „lonkab kaasa”; see ei suuda teha edusamme, muutub kurnatuks ning kukub kergesti.

Kui puudub mõjukas otsus võidelda, siis muutub vagadus sentimentaalseks ja voorused jäävad napiks. Hing näib olevat täidetud heade soovidega, kuid need osutuvad mõjutuks, kui saabub aeg pingutada. Teisest küljest, kui kõik on usaldatud üksnes tugevale tahtele, kindlale otsusele võidelda Jumalale toetumata, siis on viljadeks kuivus, pinge, kurnatus ja vastikustunne lahingu vastu, mis ei suuda püüda ühtegi kala siseelu ja apostolaadi võrkudesse. Hing leiab end, just nagu Peetrus ja tema kaaslased, saagitus öös.

Kui me märkame, et meiega on toimumas midagi sarnast – et langeme vahel heitumusse, sest me loodame liiga palju iseenda teadmistele või kogemustele, iseenda tahtejõule...ja liiga vähe Jeesusele –, siis kutsugem Issand oma paati. Me vajame palju rohkem Tema kohalolu, kui meie endi pingutuste tulemusi.

Me näeme, et meie Issand ei lubanud neile meestele suurt saaki ning Siimon ei oodanudki seda. Kuid ta teab, et meie Issanda heaks töötamine tasub vaeva: *in verbo autem tua laxabo retia* [5]– Sinu sõna peale lasen ma võrgud vette.

Hüljatus

Mingem korraks tagasi ja pöörakem oma tähelepanu Jeesuse palvele. „Sõua sügavale kohale ja laske oma võrgud vette loomuse katseks!” [6] *Duc in altum*. Tüüri oma paat sügavasse vette. Selleks, et siseneda sügavalt siseellu, peame me loobuma hoidmast oma jalgu kindlal pinnal, täielikult meie kontrolli all; me peame minema sinna, kus võivad olla lained, kus paat loksub ja hing saab aru, et sel ei ole kontrolli kõige üle; sinna, kus me võime vette kukkudes põhja vajuda.

Kas ei oleks turvalisem seista kaldal või seal, kus vesi ei ulatu meie

põlvedest, pihast, või äärmisel juhul õlgadest kõrgemale? Ehk tunneksime me end seal kindlamalt. Kuid kaldal ei ole võimalik püüda ühtegi vaeva väärt kala. Kui me tahame heita oma võrgud vette kalade pärast, siis peame me viima oma paadi sügavasse vette ja minetama hirmu, et kaotame silmist rannajoone.

Kui tihti sõitles Jeesus oma jüngreid nende hirmu pärast! „Miks te olete nõnda arad, te nõdrausulised?” [7] Kas meie pole ära teeninud samasugust etteheidet? „Miks ei ole teil usku? Miks tahate te kõike kontrollida? Miks on teie jaoks nii raske kõndida, kui päike ei paista kogu oma hiilguses?”

Hing püüab vaistlikult leida märke, signaale, mis kinnitavad, et see on õigel teel. Meie Issand annab neid meile tihti, kuid me ei kasva oma siseelus, kui meid valdab pidev vajadus mõõta oma edusamme.

Võib-olla oleme kogenud, et rahutuse hetkel, mil me ei ole kindlad oma tegevuskäigus ning meis võtab võimust soov leida vastus iga hinna eest, omistame me mõnele väikesele olukorrale tähtsuse, mida sel objektiivselt ei ole. Naeratus või tõsine pilk, kiidusõna või noomitus, soodne olukord või tagasilöök – need kõik võivad anda oma helgete või süngete toonidega värvi asjadele, millega neil puudub objektiivne seos.

Kasvamine siseelus ei sõltu sellest, et oleme kindlad Jumala tahtes. Liigne igatsus kindluse järele on punkt, kus voluntarism liitub sentimentalismiga. Vahel lubab Jumal puudulikku kindlust, mis – kui see on hästi suunatud – aitab meil kasvada kavatsuste puhtuses. Oluline on jätta end Tema hoolde, sest rahu leidub usalduses Tema vastu.

Meie heitluse eesmärk ei ole äratada meeldivaid tundeid. Sageli me

kogeme neid; mõnikord mitte. Põgus sisevaatlus võib aidata meil avastada, et ehk otsime me neid sagedamini, kui arvame. Kui mitte nende endi pärast, siis vähemalt märgina sellest, et meie heitlus on efektiivne.

Seda võib leida näiteks selles, kui tunneme heitumust vaadates näkku kiusatusele, millele me ei ole veel järele andnud, kuid mis püsib visalt; ärritumises, kui me leiame, et midagi on raske ja mõtleme, et see ei peaks meie jaoks raske olema; märgates rahulolematust, sest pühendumine ei too endaga kaasa neid sooje tundeid, mida me tahaksime..

Me peame võitlema seal, kus me saame, ilma, et muretseksime asjade pärast, mis ei ole meie kontrolli all. Meie tunded ei ole täielikult meie tahtele allutatud ja me ei saa ka püüda teha nii, et need oleksid.

Me peame õppima endast lahti
ütleva, jättes oma heitluse
tulemused Jumala hoolde, sest
üksnes enese hülgameine – usaldus
Jumala vastu – võib sellest rahutusest
võitu saada. Kui me tahame olla
edukad kalamehed, peame me viima
oma paadi *in altum*, kus meie jalad ei
ulata põhja. Me peame saama üle
soovist otsida märke olemaks
kindlad oma edasiminekus. Kuid
selle saavutamiseks, peame me
toetuma patukahetsusele.

Uuesti alustades

Siimon ja tema kaaslased järgisid
meie Issanda nõu ja *nad püüdsid nii
suure hulga kalu, et nende võrgud
rebenesid* [8] Need, kes neile appi
tulid, said samuti meeste julgusest
kasu ja kaks paati olid ääreni täis,
peaaegu nõnda, et oleksid põhja
vajunud. Selline erakordselt külluslik
saak viis Peetruse selleni, et ta
mõistis Jumala ligiolekut ning tundis,

et ta ei ole väärt sellist familiaarsust:
*Mine minu juurest ära, Issand, sest
ma olen patune mees!* [9]

Sellegipoolest, paar minutit hiljem
*jätsid nad kõik maha ja järgnesid
temale* . [10] Ja nad olid ustavad
surmani.

Peetrus leidis selles erakordses
kalasaagis meie Issanda. Kas ta oleks
reageerinud samamoodi, kui tema
töö oleks eelmisel õhtul hästi
õnnestunud? Võib-olla mitte. Ta oleks
ehk eriliselt suure kalasaagi
püüdmises tundnud Kristuse abi,
kuid ta ei oleks aru saanud, kui
lähedal Jumal oli, ja et ta võlgnes
kõik Temale. Selleks, et ime
puudutaks Siimoni hinge, oli hea, et
asjad olid vaatamata tema siirale
pingutusele eelmisel õhtul halvasti
läinud.

Meie Issand kasutab meie vigu
selleks, et meid endaga lähendada,
tingimusel, et me pingutame siiralt,

et neid parandada. Seepärast peame me võideldes armastama endid sellistena, nagu me oleme, oma vigadega. Inimeseks saamisel võttis Sõna omaks piiranguid, mis on osa inimeseks olemisest, neid, mille vastu me ise mõnikord mässame. Kristusega samastumise teel on meie endi piirangute aktsepteerimine otsustava tähtsusega.

Kui sageli on just see rahulik teadlikkus meie enda väärtusetusest see, mis juhib meid avastama Kristust enese kõrvalt, sest me näeme selgelt, et kalad, mis me oma võrgust leiame, ei ole seal meie endi oskustest, vaid Jumalast. Ja see kogemus täidab meid rõõmuga ning veenab meid taaskord, et kahetsus on see, mis viib meid siseelus edasi.

Siis heidame me end, nagu Peetrus, Jeesuse jalge ette ja jätame maha kõik – kaasaarvatud erakordse saagi

– , et järgneda Temale, sest meile on oluline üksnes Tema.

Viivitamatu patukahetsus tähistab tee rõõmuni. ***Sinu elu peab olema just nimelt niisugune:***

alustamine...ja veelkord

alustamine . [11] Millist sügavat rõõmu tunneb meie hing, kui me avastame nende sõnade tähenduse praktikas! Mitte kunagi väsida uuesti alustamast: see on efektiivsuse ja rahu saladus! Need, kes arendavad endas seda suhtumist, lubavad Pühal Vaimul oma hinges töötada, tehes Temaga koostööd, kuid püüdmata seejuures Tema asemele asuda. Nad võitlevad täiest jõust ja täieliku usaldusega Jumala vastu.

J. Dieguez

.....

[1] Lk 5:5

- [2] Püha Josemaria. *Sepikoda*, 416
- [3] Jh 21: 18
- [4] Vrd Mt 26: 34-35
- [5] Lk 5:5
- [6] Lk 5:4
- [7] Mt 8: 26; Vrd Mt 14: 31
- [8] Lk 5:6
- [9] Lk 5:8
- [10] Lk 5: 11
- [11] Püha Josemaría. *Tee*, 292